

J a d.

svet! kakó si zlovolján!
Kakó si v dno srcá se mi pristudil!
Najbolj bi bil vesel, da več me zbudil
Na tebi nikdar ne bi dan.

Kakó bi solnea trak bil mil,
Ko zjutraj zora se pred njim razlije!
Da kam drugam mu zlati žarek sije;
Od sveta kužen ne bi bil.

In sredi tihe polnoči
Kakó bi mílo zvezda se smehljala!
Da le drugam bi mílo luč sijala.
Takó pa srd samó gori.

In kák bi kras bil mavrice,
Ki sedemkrat nebó je premostila!
Kakó drugjé bi me razveselila.
A tu 'z obupom polni me!

Ker tu ljubezni ni domá,
Je ni! Za njó zastonj je zdihtovanje;
Ah! mrzlo je na svetu stanovanje,
In kob človeška žalostna!

Če videl mílo lice si,
In vnelo se srcé ti je ognjeno,
Ti čas in dalja je z rokó ledeno
Gasita spet brez milosti!

Če se podoba vtisnila
Ti míla, sládká je v srcé globóko,
Ti čas in dalja jo z zavidno róko
Iz srede srca kradeta!

Takó ti svet je zlovoljan!
Zató se v dno srcá mi je pristudil.
Najbolj bi bil vesel, da koj se zgrudil,
In koj bi v zemljo bil deján!

M. Posavski.

